

Αγάπη άνευ όρων με την πρώτη ματιά

*Ποιητική συλλογή για τα συναισθήματα
 των γονιών όταν κοιτούν το μωρό τους*

Της **ΞΕΝΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ**

Ο καθένας έχει διαφορετική μονάδα μέτρησης του χρόνου. Για την εικαστικό Μαρία Φραγκουδάκη, ο χρόνος ξεκίνησε να «γράφει» διαφορετικά μέσα της με τη γέννηση των τριών παιδιών της. «Λείπω για δουλειά και πιάνω τον εαυτό μου να θέλω να τρέξω στο σπίτι για να κερδίσω κάτι από τον χρόνο που έχασα μαζί τους», εξηγεί.

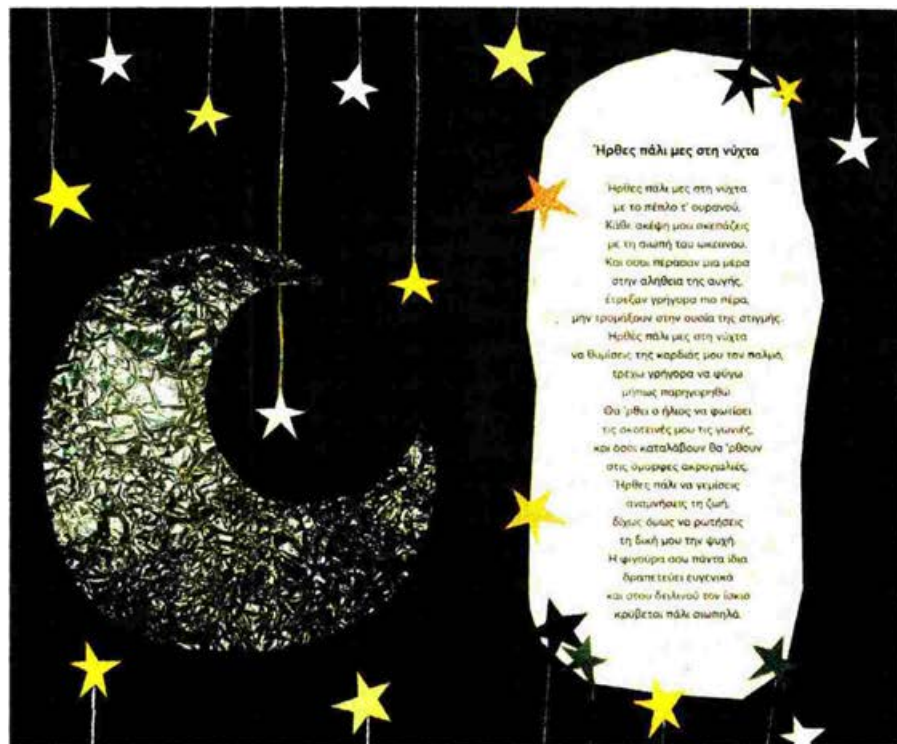
Το βιβλίο «Πάμε να πιάσουμε ουρανό», μια συλλογή από ποιήματα που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις **Μεταίχμιο**, μιλάει για όλα αυτά τα συναισθήματα που πλημμυρίζουν ένα γονιό όταν αντικρίζει για πρώτη φορά το μωρό του, την άνευ όρων αγάπη που αισθάνεται αλλά και την ευθύνη, τον χρόνο που «πετάει», τα ανεξάντλητα «γιατί» των παιδιών που συχνά δεν έχουν απάντηση, τα ανυπόκριτα βλέμματά τους, τις φωνές των γονιών αλλά και την περηφάνια τους όταν τα μικρά τους κατακτούν μια νέα δεξιότητα, γνωρίζουν τον κόσμο. «Το βιβλίο αυτό απευθύνεται σε όλους: στα παιδιά γιατί πρέπει να γνωρίζουν

με βεβαιότητα την αγάπη των γονιών τους ώστε να αισθανθούν ασφάλεια, σε μια μαμά που τα παιδιά της είναι πλέον ενήλικοι και εκείνη “ψηλαφεί” με τη βοήθεια των λέξεων παλιές αναμνήσεις, στους πατεράδες που ετοιμάζονται να υποδεχθούν ένα νέο μέλος στην οικογένειά τους, στις μητέρες που είναι αυστηρές με τους εαυτούς τους».

«Οι τέχνες μπλέκονται»

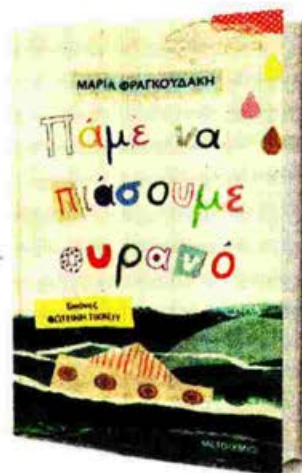
Το βιβλίο αυτό δεν είναι η πρώτη προσπάθεια της καλλιτέχνιδος να εκφραστεί με τον λόγο, είχαν προηγηθεί τρία τραγούδια και πριν από αυτό η τέχνη με τη μορφή της performance, της γλυπτικής, των εγκαταστάσεων, της ζωγραφικής. «Για εμένα οι τέχνες μπλέκονται, η μια επηρεάζει την άλλη και κάθε ερέθισμα σου ανοίγει έναν άλλο δρόμο. Όταν σκέφτομαι τη ζωή μου, φέρνω στον νου μου μια σκάλα, κάθε της σκαλί με οδήγησε σε αυτό που είμαι σήμερα».

Ολοκληρώνοντας το σχολείο, σπουδάζει χημικός στο Λονδίνο. «Από πολύ μικρή με ενδιέφεραν οι θετικές επιστήμες, στην οικο-

Ήρθες πάλι μες στη νύχτα

Ήρθες πάλι μες στη νύχτα
 με το πέπλο τ' ουρανού.
 Κιότι ακέφια μου ανεπαύους
 με τη σιωπή του κενού.
 Και όσο πέρασαν μια μέρα
 στην αλήθεια της αυγής,
 έτρεξαν γρήγορα πιο πέρα,
 μην τρομάζαν στην ουσία της στιγμής.
 Ήρθες πάλι μες στη νύχτα
 να θυμίσεις της καρδιάς μου τον παλμό,
 τρέκιν γρήγορα να φύγω
 μίμω παρηγορηθεί.
 Θα 'ρθει ο ήλιος να φωτίσει
 τις σκοτεινές μου τις γυνίες,
 και όσοι καταλάβουν θα 'ρθούν
 στις αμυγδαλές ακορμαλίες.
 Ήρθες πάλι να θυμίσεις
 αναμνήσεις τη ζωή,
 δώσε όμως να ρυθμίσεις
 τη δική μου την ψυχή.
 Η ψυχούρα σου πάντα ίδια
 δραπέτευε ευχυνικά
 και στον δειλινό τον ίσκιω
 κρυβόταν πάλι σιωπηλά.

Το βιβλίο «Πάμε να πιάσουμε ουρανό» με ποιήματα της Μαρίας Φραγκουδάκη κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Μεταίχμιο.

«**Ακόμη** και οι πίνακές μου, πλέον, εμπεριέχουν στίχους», παραδέχεται η Μαρία Φραγκουδάκη, η οποία δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα μπορούσε να ασχοληθεί με το αντικείμενο. «Αν μου το έλεγε κάποιος στο σχολείο ότι κάποτε θα γράφω, θα γελούσα», λέει χαρακτηριστικά.

«Όταν σκέφτομαι τη ζωή μου, φέρνω στον νου μου μια σκάλα, κάθε της σκαλί με οδήγησε σε αυτό που είμαι σήμερα», λέει η Μαρία Φραγκουδάκη.

γένεια υπήρχαν πολλοί γιατροί και έδειχνα τρομερό ενδιαφέρον για τα υλικά. Έκανα διάφορες κατασκευές, ζωγράφιζα ακόμη και με τα χέρια, μου άρεσε να πάνω τα χρώματα. Αυτό βέβαια έδει-

χνε μια κλίση στα καλλιτεχνικά, ωστόσο αυτό καθυστέρησα αρκετά να το βγάλω στην επιφάνεια». Αποφοιτώντας από το πανεπιστήμιο, ξεκινάει να εργάζεται σε φαρμακευτικές εταιρείες στη

βρετανική πρωτεύουσα. «Κατάλαβα πως αυτό δεν με γέμιζε απόλυτα, σπκωνόμουν στις 3 τα ξημερώματα και ζωγράφιζα». Όταν συγκέντρωσε μια ικανή ποσότητα έργων, χτύπησε, με την

«**Το βιβλίο** απευθύνεται σε όλους: στα παιδιά γιατί πρέπει να γνωρίζουν με βεβαιότητα την αγάπη των γονιών τους, στους πατεράδες που ετοιμάζονται να υποδεχθούν ένα νέο μέλος στην οικογένειά τους, στις μητέρες που είναι αυστηρές με τους εαυτούς τους», λέει η Μαρία Φραγκουδάκη.

παρότρυνση των φίλων της, την πόρτα της γκαλερί Σκουφά. «Είχα βάλει ένα στοίχημα με τον εαυτό μου πως αν πουλήσω έργα, θα κλείσω τον κύκλο του Λονδίνου και θα φύγω για Αμερική».

Στιγμιότυπο από τη γιορτινή συναυλία υπέρ της «Αρμυώνης» που πραγματοποιήθηκε τον Ιανουάριο, υπό την καλλιτεχνική διεύθυνση του Διονύση Σαββόπουλου, με τη συμμετοχή της Ελλης Πασπαλά, του Χρήστου Θηβαίου, του Αλέξανδρου Ιακώβου και της Ορχήστρας και Χορωδίας του Μουσικού Σχολείου Βόλου.

«Είτε χαρτί είτε καμβάς, πρέπει να πλημμυρίζει συναισθήματα»

Σπουδάζει Θεωρία της Τέχνης στο New York University, παρακολουθεί μαθήματα στο Parsons School of Design και κάνει residencies στο School of Visual Arts της Νέας Υόρκης. Πολύ σύντομα νοικιάζει ένα στούντιο με μια συμφοιτήτριά της στο Τσέλσι. «Τα επτά χρόνια της Νέας Υόρκης είναι από τις πιο πολύτιμες εμπειρίες της ζωής μου. Τα οπτικά ερεθίσματα που πήρα, οι άνθρωποι που γνώρισα και η ελευθερία που ένιωσα σε αυτήν τη μητρόπολη της τέχνης καθόρισαν τον τρόπο της σκέψης μου. Συνειδητοποίησα πως ούτε κι εγώ είμαι μόνο ένα πράγμα και άρχισα να ερευνώ διαφορετικά πεδία: από τη ζωγραφική στον χορό, στις τρισδιάστατες κατασκευές, στην performance. Πολλοί μου έλεγαν «Μαρία, χάνεις το focus σου», εγώ όμως άκουγα μόνο την εσωτερική μου φωνή. Στα πρώτα εκείνα χρόνια της καλλιτεχνικής διαδρομής μου κατάλαβα πως η τέχνη μπορεί να βοηθήσει και όσους έχουν ανάγκη και επιδίωκα να συμμετέχω σε εκθέσεις που γίνονταν για φιλανθρωπικούς σκοπούς».

Η «Αρμυώνη»

Επιστρέφοντας στην Αθήνα συνεργάζεται το 2022 με το Art Hub Athens και υλοποιεί τις καλλιτεχνικές πρωτοβουλίες Art Acts 4 Kids και Art Acts 4 Women. Στο πρώτο Art Acts 4 Kids πρόσφερε έξι έργα της και

τα έσοδα από τις πωλήσεις μαζί με άλλες δωρεές τα διέθεσε στον σύλλογο «Αρμυώνη». «Θυμάμαι ακόμη την πρώτη φορά που επισκέφθηκα τις εγκαταστάσεις του συλλόγου «Αρμυώνη» για παιδιά με προβλήματα όρασης και πρόσθετες αναπηρίες. Το τρίτο μου παιδί ήταν ακόμη πολύ μικρό, τα βίωνα όλα με μεγάλη συναισθηματική ένταση και εκεί συνάντησα παιδιά στην ηλικία των δικών

«Στα πρώτα χρόνια της καλλιτεχνικής διαδρομής μου, κατάλαβα πως η τέχνη μπορεί να βοηθήσει όσους έχουν ανάγκη».

μου παιδιών. Με συγκίνησε τόσο η αγάπη που τους έδειχναν οι φροντιστές τους, όσο και η ευγνωμοσύνη που ένιωθαν εκείνα για τη φροντίδα που λάμβαναν. Μου μίλησαν για τον Αλέξανδρο Ιακώβου που είχε γράψει ένα τραγούδι για την «Αρμυώνη» και στον δρόμο της επιστροφής για το σπίτι το άκουγα. Περιμένοντας να ξυπνήσει το μικρό μου, πήρα μια χαρτοπετσέτα και άρχισα να γράφω. Στην πραγματικότητα, αποτύπωνα στο χαρτί όσα είχα ζήσει εκείνη την ημέρα. Για εμένα αυτά που έγραφα ήταν σαν εικόνες».

Το πρώτο ποίημα, με τίτλο «Θα στο φωνάζω δυνατά», το έστειλε στην «Αρμυώνη» και το μελοποίησε ο Αλέξανδρος Ιακώβου. Ήταν μάλιστα ένα από τα τραγούδια που ακούστηκαν τον περασμένο Ιανουάριο στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών σε μια γιορτινή συναυλία που διοργάνωσε εκείνη υπέρ της «Αρμυώνης», υπό την καλλιτεχνική διεύθυνση του Διονύση Σαββόπουλου, με τη συμμετοχή της Ελλης Πασπαλά, του Χρήστου Θηβαίου, του Αλέξανδρου Ιακώβου και της Ορχήστρας και Χορωδίας Ελληνικής Μουσικής του Μουσικού Σχολείου Βόλου.

Ξεπερνώντας την πρώτη συστολή, άρχισε να γράφει όποτε ξέκλεβε χρόνο. Τα πρώτα δέκα ποιήματα τα έστειλε στο Μεταίχμιο και αποτέλεσαν τη συλλογή του παιδικού βιβλίου «Πάμε να πιάσουμε ουρανό», ενώ τώρα ετοιμάζει μια ακόμη έκδοση για το Καλειδοσκόπιο. «Ακόμη και οι πίνακές μου, πλέον, εμπεριέχουν στίχους. Αν μου το έλεγε κάποιος στο σχολείο ότι κάποτε θα γράφω, θα γελούσα. Τα πήγαινα χάλια στην έκθεση. Όμως για εμένα, είτε χαρτί είτε καμβάς, πρέπει να πλημμυρίζει με συναισθήματα. Το μέσο μόνο διαφέρει».

Παρουσίαση του βιβλίου «Πάμε να πιάσουμε ουρανό» στις 19/6, Literature House, Ι. Δροσοπούλου 67, Αθήνα, στις 7 μ.μ.